

HÍRLEVÉL

EGYHÁZMEGYEI KATOLIKUS ISKOLÁK FŐHATÓSÁGA

2020 ÁDVENT

ADVENTBEN a gyertyák világossága adja hírül, hogy nagyobb a szeretet fénye az önzés sötétségénél. Az első gyertyát még három követi: az adventi koszorún hétről-hétre felgyulladó fények az ünnepre hívnak.

Mit szimbolizál az adventi koszorú és a gyertyák?

A gyertyák világossága azt adja hírül, hogy nagyobb a szeretet fénye, mint az önzés sötétsége. Jézus világosságot hozott az önzés sötétségébe. Ezért is ünnepeljük születésnapját azon a napon, amelyen újra hosszabbodni kezdenek a nappalok. Az éjféli szentmise a fordulópont: életünkbe beleragyog a fény. Az adventi koszorún hétről hétre több gyertyát gyújtunk. Azt szeretnénk ezzel hirdetni, hogy egyre nagyobb a fény a mi életünkben is. Az ünnepi szertartások szimbolikája akkor nem üres, akkor van tartalma, ha bennünk magunkban is nagyobb a fény, vagyis a szeretet, az odaadás mások iránt. Jobb, ha az adventi koszorú egyszerű, ha a sok-sok dísz nem vonja el a figyelmünket a lényegről. Egy fonott zöld koszorú, amely kerekességével hív, hogy vegyük körül. Sok családnak adventben tud együtt imádkozni, mert a koszorú gyakran odacsalogatja a nem vallásos családtagot is. A zöld a reménységről szól: télen, az elmúlás idején azt hirdeti, hogy az élet győz a halál fölött.

A Megváltó születésére készülünk. Hisszük, hogy Jézus megváltotta a világot. Elindított a történelemben egy olyan új történetet, amelyben az utolsó szó nem a gonoszságé, nem az önzésé, hanem a szereteté. Az elmúlt kétezer évben emberek sokasága kötelezte el magát Krisztus tanítása mellett, és tette fel életét arra, hogy Jézus nyomában járva az embertársaiért éljen és az igazságért küzdjön. Gondoljunk Szent Benedekre, aki az első monostorok megépítésével kultúrát, emberséget, kórházat adott az emberiségnek. Idézzük fel Szent Ferenc életét, aki a szegények felé fordította kortársai figyelmét. Teréz anya egyedül kezdte munkáját Kalkutta utcáin, s utóbb számos segítőre talált, és sok jó módon élő ember szívét indította meg. Amikor karácsonyra készülünk, előttünk vannak kétezer év példaadó személyiségei, s mindenekelőtt a Megváltó példája. Kérdés: hogyan lehet élő a példa, és nem csupán visszaemlékezés egy régmúlt eseményre? – Az ünnep bennünk születik, ha újra és újra elkötelezzük magunkat Krisztus tanítása mellett. Ha nem fordítjuk el tekintetünket azoktól, akiknek fájdalmát nekünk kell enyhítetünk: – Amikor Kalkuttai Teréz anyával talán az első riport készült, megkérdezte az újságíró: *"Nem látja, Teréz anya, hogy amit tesz, az csak egy csepp a tengerben? Millióknak és millióknak lenne még szükségük támogatásra."* Teréz anya azt válaszolta: *"Igaza van, amit teszek, csepp a tengerben, de legalább ez a csepp ne hiányozzék."* Majd visszakérdezett: *"Ugye, Ön is igyekszik enyhíteni a környezetében lévő fájdalmakon, nyomorúságokon? Ugye Ön is hozzáteszi a maga cseppjét?"*

A dévai ferences szerzetesre, Bőjte Csabára is gondolhatunk, aki néhány évvel ezelőtt mindössze tucatnyi árva gyereket vett védőszárnyai alá. Most több mint ezer gyermekről gondoskodik, elkötelezett segítőivel. *Csepp a tengerben, de legalább ez ne hiányozzék!* Amikor ebben az adventben arra hívjuk iskolánk családait, hogy látogassák meg egymást, imádkozzanak együtt, küzdjünk az elidegenedés ellen, talán sokan azt kérdezik: Jobb lesz ettől a világ?

Igen. Egy csepp a tengerben... de a tied ne hiányozzék.

Szép adventi készüléket! Tibor atya

FABINYI TAMÁS: A SZERETETHIMNUSZ MAI NYELVEN

Ha olyan kiváló szónok vagyok is, mint Kossuth Lajos, Vagy Martin Luther Kinggel együtt hirdetem, hogy *"van egy álmom"*... De szeretet nincs bennem, olyanná lettem, mint egy leomlott templomtorony megrepedt harangja.

Ha futuroológusként, a jövő mérnökeként vagy csálhatatlan közvélemény-kutatóként előre látom is a jövőt... Szeretet pedig nincs bennem, olyan vagyok, mint egy összelapított üres kólás doboz, amelyet unottan rúgnak tovább a kamaszok.

Ha akkora hitem van is, mint Assisi Ferencnek, Lut-

her Mártonnak és egy dunántúli parasztasszonynak együttvéve... De szeretet nincsen bennem, olyanná lettem, mint a szél által cibált ördögsekér.

Ha önfeláldozóan támogatók is alapítványokat, vagy tizedet adok minden jövedelméből... Szeretet pedig nincs bennem, olyanná lettem, mint aki követ ad kenyér helyett és skorpiót hal helyett.

Ha két végén égetem is a gyertyát, hajnaltól késő estig robotolok, éveken át nem megyek szabadságra... Ám szeretet nincs bennem, olyan lennék, mint egy üres belű hagyma.

Ha naponta végigjárom a damaszkuszi utat, rongyosra olvasom a bibliámat, ha halálomra bizakodó hittel tekintek, úrvacsorával vagy a betegek szentségével megerősítve készülök elmenni... De szeretet nincs bennem, semmi hasznom abból.

A szeretet jelentéktelen, mint amikor valaki számárháton vonul be a városba.

A szeretet nevetség tárgya, mint amikor valakinek kezébe nádszálat, fejére töviskoszorút adnak.

A szeretet balek, mint amikor valaki kínzóíért imádkozik.

A szeretet esendő, mint amikor valaki azt mondja : *"szomjúhozom"*.

A szeretet meglepő, mint amikor valaki szelíden megszólít egy gyászoló asszonyt a hajnali kertben.

A szeretet játékos, mint amikor valaki tanítványai előtt megy Galileába.

A szeretet nem fúj egy követ a bennfentesekkel, nem kacsint össze a hatalommal, nem bizonygatja önmaga

fontosságát, nem örül a pártok és politikusok acsarkodásának, de együtt örül az asszonnyal, aki megtalálja elgurult drachmáját.

Nem örül az ügyeskedéssel szerzett vagyonnak, de együtt örül a mezők liliomai-val és az ég madaraival.

Nem örül a doppinggal elért világcsúcsnak, de együtt örül a fogyatékos kisfiúval, aki szája szélén csorgó nyállal, nagy erőfeszítésekkel társának tudja dobni a labdát.

A szeretet soha el nem múlik. Nem veszi el szavatósságát, nem évül el, nem kerül ad acta, nem lesz unalmas, mint a tegnapi újság.

Legyenek bár Istentiszteletek, véget fognak érni,

Legyenek bár egyházak, meg fognak szűnni,

Legyen bár ökumenikus mozgalom, el fog töröltetni.

Mert még nem találtuk meg a rák és az AIDS ellenszerét, nem értjük távoli földrészek lakóinak a nyelvét, nem fogjuk fel más civilizációk felénk sugárzott jeleit.

Ám egykor majd egyetlen

asztalt ülünk mindnyájan körül, és Ő lesz majd minden mindenekben.

Mert a szeretet nélküli kötelességtudat kedvetlen.

A szeretet nélküli felelősség: figyelmetlen.

A szeretet nélküli igazság: kemény.

A szeretet nélküli okosság: gögös.

A szeretet nélküli barátságosság: hűvös.

A szeretet nélküli rend: kicsinyes.

A szeretet nélküli hatalom: kíméletlen.

A szeretet nélküli birtoklás: fösvény.

A szeretet nélküli adakozás: képmutató.

A szeretet nélküli vallásosság: bigott.

A szeretet nélküli hit: vakbuzgó.

A szeretet nélküli remény: fanatikus.

A szeretet nélküli élet: értelmetlen.

Most azért megmarad a hit, a remény, a szeretet, e három. Ezek közül pedig a legnagyobb: **JÉZUS**

ÜRÖGDI FERENC: ADVENTI KÉSZÜLŐDÉS

Minden advent kegyelem
Vétkem jóvá tehetem.

Minden advent irgalom:
Isten Úr a viharon.

Minden advent érkezés
Átölel egy drága kéz!

Minden advent alkalom:
Győzhetsz saját magadon.

Minden advent ítélet:
Így kellene, s így élek.

Minden advent remegés:
Isten felé epedés.

Minden advent ima is:
Uram fogadj be ma is.

Minden advent szeretet:
Betlehembe vezetett.

Köszönd meg hát a csodát:
A világ karácsonyát!

MINDNYÁJAN TESTVÉREK - FERENC PÁPA ÚJ ENCIKLIKÁJA

A testvériség és a társadalmi barátság útjai vezetnek egy jobb világ építéséhez – fejti ki nyolc fejezetből álló új, szociális enciklikájában Ferenc pápa. Ismételten és erőteljesen nemet mond a háborúra és a közöny globalizációjára. A Mindnyájan testvérek (Fratelli tutti) kezdetű enciklikáról Isabella Piro összefoglalását olvashatják, melyet Vertse Márta fordított magyarra.

Melyek azok a nagy eszmék és melyek azok az utak, amelyeket konkrétan végigjárhatunk, ha egy igazságosabb és testvéribb világot akarunk építeni a mindennapi kapcsolatainkban, a

társadalmi és politikai életben, az intézményekben? Ezekre a kérdésekre válaszol a *Mindnyájan testvérek (Fratelli tutti)* kezdetű enciklika. A pápa Assisi Szent Ferenc „*Intelmeiből*” kölcsönözte a címet, aki ezekkel a szavakkal fordult „*minden fivérhez és nővérhez*”, hogy „*evangéliumi ízű életformát javasoljon nekik*” (1).

Az enciklika célja, hogy előmozdítson egy világméretű törekvést a testvériségre és a társadalmi barátságra. A dokumentum háttérét képezi a Covid-19-világjárvány, amelyről Ferenc pápa ezt írja: „*váratlanul tört ránk, éppen amikor ezt a levelet írtam*”. A globális egészségü-

gyi vészhelyzet bebizonyította, hogy „senki sem menti meg magát egyedül”.

*...elérkezett az idő,
hogy egyetlen
emberiségként
álmodozzunk, egy
világban, amelyben
„mindnyájan testvérek
vagyunk...”*

Zárt világunk torzulásai.

Az első fejezetben, amelynek címe: *Egy zárt világ árnyai*, a dokumentum felsorolja a mai kor számos torzulását: a demokrácia, szabadság, igazságosság fogalmainak manipulálása és kiforgatása; az önzés, a közjó iránti közöny; a nyereségen alapuló piaci logika, a leselejtezés kultúrájának túlsúlya; a munkanélküliség, a rasszizmus, a szegénység; a jogok közötti egyenlőtlenség és olyan aberrációk, mint a rabszolgaság, az emberkereskedelem, a nők kiszolgáltatottsága, a

kényszerabortusz, a szervkereskedelem (10–24).

Globális problémákról van szó, amelyek globális cselekvéseket igényelnek. A pápa felemeli szavát a „*falak kultúrája*” ellen is, amely kedvez a maffiák térnyerésének (27).

A szeretetre lettünk te-remtve.

A sok árnyékra az enciklika a Jó Pásztor ragyogó példájával válaszol, akinek az *Egy idegen az utcán* című második fejezetet szentelte a pápa. Ebben hangsúlyozza, hogy egy beteg társadalomban, amely hátat fordít a fájdalomnak és amely „*írásutadatlan*” a gyengék és törékenyek gondozásában, mindnyájan arra kaptunk meghívást, hogy közel kerüljünk egymáshoz, túljutva az előítéleteken és a személyes érdekeken (64–65, 81). Ugyanis mindnyájan együtt felelősek vagyunk egy olyan társadalom felépítésében, amely képes a befogadásra, az integrációra és a szenvedők sorsának enyhítésére.

A szeretet hidakat épít és mi „a szeretetre lettünk teremtvé” (88), teszi hozzá a pápa, arra buzdítva különösen a keresztényeket, hogy ismerjék fel Krisztust minden kirekesztett arcában (85).

*... a testvériség a
családban születik,
amelyet védelmezni
és tisztelni kell
„elsődleges és
nélkülözhetetlen
nevelési küldetésében...”*

A család nélkülözhetetlen szerepe a nevelésben.

A szeretetre való képesség alapelve (83) visszatér, a *Gondoljunk el, és hozzunk létre egy nyitott világot* - című harmadik fejezetben. Itt Ferenc pápa arra ösztönöz bennünket, hogy „*lépjünk ki önmagunkból*”, hogy létünk gyarapodjon a másokkal való találkozás révén (88). Nyílunk meg felebarátunknak a szeretet dinamizmusa sze-

rint, amely az „*egyetemes szeretetközösség*” (95) felé irányít bennünket. A szolidaritás és a testvériség érzése a családban születik, amelyet védelmezni és tisztelni kell „*elsődleges és nélkülözhetetlen nevelési küldetésében*” (114). A méltó élethez való jogot senkitől sem lehet megtagadni, hangsúlyozza a pápa, mivel a jogok határok nélküliek. Senkit sem lehet kirekeszteni az alapján, hogy hol született (121). A pápa felhívja a figyelmet „a nemzetközi kapcsolatok etikájára” is (126), mert minden ország az idegené is, és egy térség javait nem lehet megtagadni attól, aki szükségét szenved és máshonnan származik. A magántulajdonhoz való természetes jog mindig másodlagos a teremtetett javak egyetemes elrendeltetésének alapelvehez viszonyítva (120). Az enciklika érinti a külföldi eladósdás kérdését is, leszögezve, hogy azt ki kell fizetni, de remélhetőleg ez nem veszélyezteti a legszegényebb

országok növekedését és megélhetését (126).

Lehetséges a vallások közötti béke.

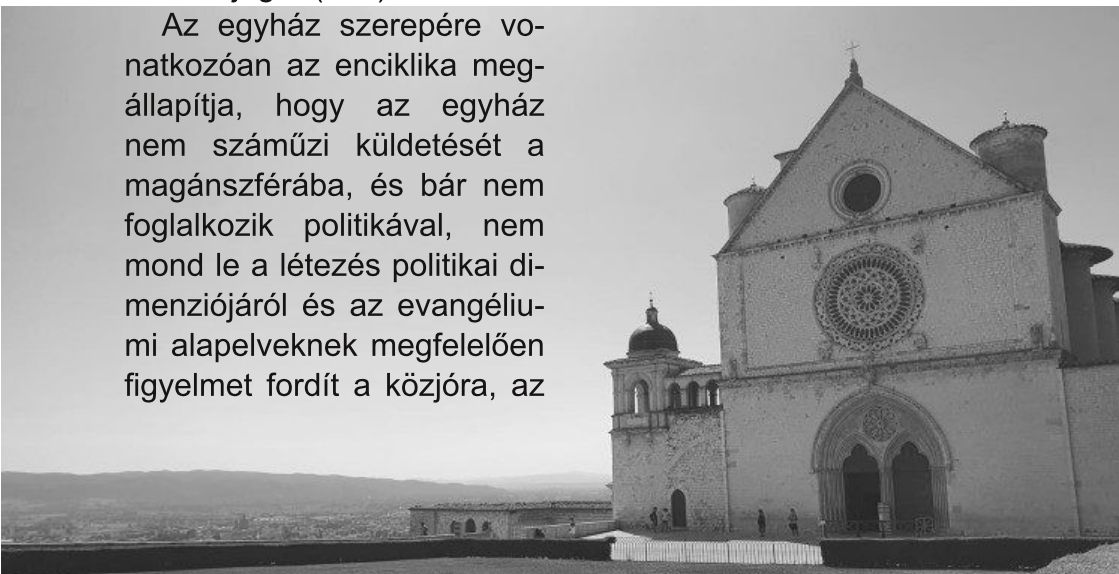
Az utolsó, a nyolcadik fejezetben a pápa a Vallások a testvériség szolgálatában a világon témát fejt ki, és leszögezi, hogy a terrorizmus nem a vallásból, hanem a vallási szövegek téves értelmezéséből fakad, valamint éhséget, szegénységet, igazságtalanságot és elnyomást létrehozó politikák következménye (282–283). Hangsúlyozza, hogy a vallások közötti béke lehetséges, garantálni kell a vallásszabadságot, minden hívő alapvető emberi jogát (279).

Az egyház szerepére vonatkozóan az enciklika megállapítja, hogy az egyház nem számúzi küldetését a magánszférába, és bár nem foglalkozik politikával, nem mond le a létezés politikai dimenziójáról és az evangéliumi alapelveknek megfelelően figyelmet fordít a közjóra, az

átfogó emberi fejlődés előmozdítására (276–278).

Ferenc pápa végül megállapítja, hogy a 2019. február 4-én, Abu-Dzabiban, az Al-Azhar főimámjával, Ahmad et-Tajjebbel együtt aláírt *„Dokumentum az Emberi Testvériségről a világbéke és a békés együttélés érdekében”* a vallásközi párbeszéd mérőköve. Új enciklikájában a Szentatya ismételten felhívást intéz annak érdekében, hogy az emberi testvérség nevében a párbeszéd legyen az út, a közös együttműködés a magatartás, egymás kölcsönös megismerése pedig a módszer és a kritérium (285).

Forrás: Vatikáni Rádió

OKTÓBER 10-ÉN DÉLUTÁN ASSISIBEN BOLDOGGÁ AVATTÁK CARLO ACUTIST

Október 10-én délután Assisiben boldoggá avatták Carlo Acutist, a szent életű olasz fiút, aki tizenöt éves korában, 2006-ban leukémiában halt meg és életszentségének híre mára elterjedt az egész világon.

A boldoggá avatási szentmisén Agostino Vallini bíboros azt hangsúlyozta, hogy Carlo „*normális fiatal*” volt, és éppen ez a tulajdonsága tette különlegessé Isten szemében. Az esemény rengeteg érdeklődőt vonzott, még ha a pandémia miatt személyesen nem is tudtak eljönni: televíziós csatornák a világ minden tájáról egyenes adásban közvetítették a liturgiát.

Nem véletlenül Assisiben zajlott a szertartás: Carlo ott töltötte a nyarakat és nagy tisztelője volt Szent Ferencnek, követendő példát látott az életében. Ritka és megható, hogy egy kanonizációs szertartáson ott vannak a boldoggá avatandó szülei és testvérei. A szülők, Andrea

és Antonia ott ültek az első sorban, mellettük 2010-ben született ikergyermekük, Michele és Francesca – a boldoggá avatás kihirdetése után személyesen vitték az oltárra Carlo szívereklýjét.

„Normális, egyszerű, spontán, szimpatikus fiú volt: elég ránézni a fényképére. Szerette a természetet és az állatokat, focizott, sok barátja

volt a kortársai közt, vonzó-
ták a közösségi média mo-
dern eszközei, rajongott az
informatikáért. Gyermekkora
óta érezte – tanúskodnak er-
ről a családtagjai –, hogy
szüksége van a hitre, és te-
kintetét Jézusra irányította.
Az Eucharisztia iránti szere-
tete megalapozta az élő kap-
csolatát Istennel és megtar-
totta őt ebben a kapcsolat-
ban. Mindennap járt szentmi-
sére és hosszan elidőzött
imádásban az Oltáriszentség
előtt. Meg volt győződve ró-
la, hogy az Úrból kell energi-
át meríteni ahhoz, hogy sze-
res-sük az embereket és jót
tegyünk velük” – hangsúlyoz-
ta homíliájában Vallini bíboros.

*"Az Eucharisztia az
országutam a
menyországba"*

– ez volt az egyik kedves
mondása. Jézus adott neki
erőt, ő volt a célja minden-
nek, amit tett. Égett benne a
vágy, hogy minél több em-
bert Jézushoz vonzzon, az
evangélium hirdetője legyen,

mindenekelőtt az életpéldájá-
val. Hitbeli tapasztalata arra
ösztönözte, hogy kitartóan
evangelizáljon azokon a he-
lyeken, ahol járt, megérintve
azok szívét, akikkel találko-
zott és felébresztve bennük a
vágyat, hogy változtassanak
az életükön és közeledjenek
Istenhez.

„Szükségét érezte, hogy se-
gítsen az embereknek felfe-
dezni, hogy Isten közel van
hozzánk, jó vele lenni, élvez-
ni a barátságát és a kegyel-
mét. Mindenféle eszközt fel-
használt ahhoz, hogy ezt a
lelkületet átadja, a közösségi
média modern eszközeit is,
amelyekkel remekül tudott
bánni. Az internetet Isten
ajándékának tartotta, fontos
eszköznek az emberekkel
való találkozáshoz és a ke-
resztény értékek továbbadá-
sához. Ez a gondolkodás-
módja mondatta vele, hogy a
világháló nemcsak a mene-
külés eszköze, hanem a pár-
beszéd, a megismerés, a
megosztás, a kölcsönös tisz-
telet helye, amelyet felelős-
ségteljesen kell használni,
anélkül, hogy rabjaivá vál-
nánk.”

„Az új boldog példa a bátorságra, idegen tőle mindenféle kompromisszum. Meg volt győződve róla, hogy ha meg akarunk maradni Isten szeretetében, konkrétan meg kell élnünk az evangéliumot, annak az árán is, hogy az árral szemben haladunk.” Istenre bízta magát betegségében is. Agostino Vallini kiemelte, hogy Carlo Acutis odafigyelt másokra, „különösen a szegényekre, az egyedül élő, elhagyatott idősekre, a hajléktalanokra, a fogyatékkal élőkre és azokra, akiket a társadalom kirekesztett vagy elrejtett. Segítette osztálytársait, különösen azokat, akik nehezebb helyzetben éltek.

...a hit nem távolít el az élettől, hanem még mélyebben megmerít benne, megmutatja nekünk az evangéliumi öröm megélésének konkrét útját.

Ragyogó élete volt, teljesen másoknak adott élet, mint az eucharisztikus kenyér. "Meg-

mutatta, hogy az életszentség mindenki számára elérhető. Különösen a fiatalok számára példa ő, hogy „ne múltó sikerekben keressék a boldogságot, hanem azokban az örök értékekben, amelyeket Jézus mutat az evangéliumban, vagyis: Istent tenni az első helyre, az élet kis és nagy dolgaiban, és szolgálni a testvéreket, különösen a legutolsókat”.

Boldoggá avatása – zárta beszédét Vallini bíboros – „örömhír, erős üzenet: ezt a fiatal, korunk gyermekét, aki olyan volt, mint sokan mások, meghódította Krisztus, és jelzőfénnyé vált azok számára, akik meg akarják ismerni és követni akarják a példáját. Tanúskodott arról, hogy a hit nem távolít el az élettől, hanem még mélyebben megmerít benne, megmutatja nekünk az evangéliumi öröm megélésének konkrét útját. Rajtunk áll, hogy járunk-e rajta, követve Boldog Carlo vonzó tapasztalatát, hogy az életünk fénytől és reménytől ragyogó lehessen.”

Forrás: Magyar Kurir

"...MINDEN A JAVUKRA VÁLÍK"

Egész adventi készülötünket átjárta az a dráma, amit csak így emlegetünk Korona vírus.

Megtapasztaljuk sebezhetőségünket, kiszolgáltatottságunkat. A rendkívüli helyzet hitünk próbája és megerősítője is lehet. Hiszen *„akik Istent szeretik, azoknak minden javukra válik”* (Róm 8,28). Szükségünk van erre a hitre.

Megrendítő volt 2020. március 27-én hallani Ferenc pápa szavait, amelyeket az üres Szent Péter téren nemcsak a keresztény hívekhez, hanem minden emberhez intézett:

„...a lehető legnagyobb sebességgel robogtunk előre, úgy éreztük, erősek és mindenre képesek vagyunk. Epekedtünk a haszonra, engedték, hogy felemészenek minket a tárgyak és megrészegítsen a sietség. (...) Folytattunk mindent rendíthetetlenül, és úgy gondoltuk, örökre egészségesek maradunk egy beteg világban.”

Most, amikor Európát és hazánkat a koronavírus járvány második hulláma sújtja, azt érezhetjük, hogy Szentatyánk

figyelmeztető szavai semmit sem veszítettek aktualitásukból. Annyi mindent tanít nekünk az Úr. Meghalljuk-e? Nagyon örülnék, ha felfedeznénk a *„belső szobánkat”*. Ha felfedeznénk a Bibliánkat, ha olyan fontossá válna mint a mobilunk, hogy már nem tudnánk nélküle élni. Felismerjük-e az idők jeleit? Ebben a várakozásunkban, érkezik közénk egy gyermek.

De ki ez a gyermek, s hogyan kerül közénk. Mert anynyi kisgyermeket láttunk már, s az első karácsony oly meszesze van már tőlünk.

Ez a gyermek keresztény hitünk szerint az Isten Fia, a megtestesült Isten. *„És az Ige testé lett és közöttünk lakott.”* Jézus születésének ünnepén új módon kell felfedeznünk, hogy Jézus egyre teljesebben szeretne élni ma is bennünk és köztünk. Hogyan tud megszületni bennünk Jézus? Ha törekszünk figyelni jelenlétére: s az ő szemével látni, az ő szavával szólni, az ő Lelkével gondolkozni, az Ő szeretetével szeretni.

Tibor atya.

KISTARCSA 2020. SZEPTEMBER 4.

Kedves Gyermekek!

Hétköznapi van ugyan, csodálatos szeptemberi nap, ami ünnep Kistarcsa település életében, ünnep a Váci Egyházmegye életében és hiszem, hogy ünnep az Égihonban is. Mert ahogyan a népi mondást idézni szokás; „*Aki fát ültet, bíz a jövőben!*”. Én pedig azt mondom, aki óvodát épít, az a jövőt építi! Aki katolikus óvodát alapít, az az Isten csodálatos országát építi! (...)

Hálás szívvel gondolok arra a pillanatra, amikor elődeim, az EKIF és a település vezetése, a település plébánosa álmokat kezdett szöni arról, hogy mi lenne, ha..., ha épülne egy óvoda a város-

ban, amelynek a nevelői elkötelezettek Jézus tanítása iránt, amelynek a szülői közössége az értékek, a keresztény, katolikus értékek mentén formálódik közösséggé, ahol a gyermekek valóban megélhetik az „*Isten-gyermekség*” örömét. (...)

Ahhoz, hogy növekedjen Isten országa, bátran el kell vetni a mustármagot! Ezt tették mindannyian, akiknek része volt és van a katolikus óvoda létrejöttében. Mi más, ha nem a hit és bizalom voltak azok a hívószavak, amelyeket a Szentlélek sugalmazása által meghallva, óvodavezető asszony és munkatársai vállalták az éppen csak formálódó óvodai közösség

építését, a családok, a gyermekek megszólítását. (...)

Kedves Pedagógus közösség!

Önök, akik eddig más-más helyeken nevelték a kisgyermeket, és most jó szívvel szegődtek az egyházi nevelés szolgálatába, tegyék a dolgukat hitük, lelkiismeretük szerint! Viseljék gondját a gyermekeknek, törekedjenek arra, hogy mindennapi áldozatukkal a szerető, gondoskodó Istenarcot láthassák meg a kicsinyek! Tegyék dolgukat Isten dicsőségére, a világ és embertársaik, az Önökre bízottak családjainak javára!

„Viseljete gondot azért magatokra és az egész nyájra, amelynek őrizővé tett benneteket a Szentlélek...” (Apcsel. 20,28)

Mi pedig a fenntartó részéről óvó, gondoskodó tekintettel, támogató, ösztönző lelkülettel követjük az itt folyó munkát annak érdekében, hogy hittel és hitben élő, hiteles, keresztény fiatalok lépjenek majd be az iskolák kapuin, akik ismerik Istent, ismerik egymást, bíznak egymásban és hitükről példamutató életükkel tesznek tanúságot.

SZÉCSÉNY
2020. SZEPTEMBER 14.

Kedves Szülők, Kedves Fiatal Barátaim! Nagyra becsült Munkatársaim!

„A nevelés a szív dolga!”

(Don Bosco)

Bosco Szent János ismert gondolatával, nagy szeretettel köszöntöm Önöket Szécsényben, a Páter Bárányi János Katolikus Gimnáziumban.

da, Általános Iskola és Gimnázium megújult és kibővült középiskolai szárnyának és a hozzá szervesen csatlakozó tornacsarnoknak az átadására, megáldására szervezett ünnepen.

Valóban a nevelés a szív dolga! Nevelni bárhol lehet. Lehet a családban, lehet az utcán, a közértben, a buszon, a futballpályán, és még sorolhatnám hosszasan. Különösen igaz ez, ha elfogadjuk, hogy a nevelés a szív dolga. Mi mégis arra törekszünk, hogy a mai kornak megfelelő színvonalú, magas műszaki és biztonsági követelményeknek megfelelő óvodákat, iskolákat és sportlétesítményeket biztosítsunk gyermekeink, tanulóink számára. Ez helyes, ez így van rendjén. Így született meg a mai szép, emelkedett ünnepi pillanatokkal kísért átadásra Szécsényben is a vadonatúj tornacsarnok, így szépült meg és épült az az épület, amely a katolikus intézmény gimnazistái számára biztosít méltó körülményeket nevelésükhöz, tanulásukhoz. (...)

Ez az iskola a legteljesebb

mértékben magáévá tette ezt a gondolatiaságot, hiszen közéleti nyilatkozatában, amelyet minden pedagógus elfogadott 13 évvel ezelőtt, az iskola alapításakor, fő célkitűzésként, a hit és a tudás fontosságát, illetve a közösség–öröm–felelősség hármasát hangsúlyozza. (...)

Mi keresztény, katolikus iskolákat fenntartó szervezetként is tudatában vagyunk annak, hogy az egyházi oktatási intézményekben „*Is-tentől megáldott lehetőség van elrejtve*”. Ennek a lehetőségnek ereje, vonzása és számos eredménye van. Merem remélni, hogy ezért lesznek egyre vonzóbbak a mi intézményeink a jövőben is. Így alakult és formálódott a Páter Bárkányi Iskola közössége is egyre nagyobb létszámúvá, egyre erősebbé.

Már csak egy feladat maradt, talán a legnehezebb feladat, amely az újonnan elkészült épületek mindennapi használata során jelenik meg: gyermeket nevelni, hitet és tudást adni! E nem könnyű feladatról Bőjte Csaba ferences testvér ekként vall:

*„Lehet, hogy feladataid,
mint óriási malomkövek
megőrölnék,
de ne félj, mert a
mindennapok tűzében
Krisztust hordozó
kenyérre válsz.”*

Ebben kérem igazgató úr, minden pedagógus, nevelést-oktatást segítő és technikai alkalmazott aktív munkáját, támogatását!

Legyenek állhatatosak, kitartóak, elhivatottak munkájukban! Isten éltesse és áldja meg Önöket!

ISASZEG
2020. SZEPTEMBER 22.

Dicsértessék a Jézus Krisztus!

Tegnap, amikor kíváncsiságom okán ellátogattam ide, a csodálatos iskolaépületbe, és szeretettel várt esperes atya és igazgatónő, örömmel tapasztaltam a csendet, a rendet, a tisztaságot, mindenki sürgött-forgott az udvaron és az épületben; érződött a levegőben, hogy nagy ünnepre készülnek Isaszegen.

Olyan iskolát adunk ma hivatalosan is birtokba az itt tanuló 85 tanulónak, amelyet 2015-ben a szülők, a helyi keresztény, katolikus hitet megélő, abból táplálkozó, elkötelezett szülői közösség álmódott meg. (...)

Ez az első üteme az isaszegi iskola-fejlesztésnek, hiszen a következő években szeretnénk a felső tagozat részére is megépíteni az új épületet, amelyik szerves egységet alkot majd ezzel az épülettel.

Kedves Jenlévők!

Óvodákat és iskolákat építünk, fejlesztünk, nem ok nélkül. Jól tudjuk, hogy "az erő nem a kövekben van, hanem a védők lelkében! Ma igen találó ez a mondás, hiszen a kereszténység, a keresztény hit, az ősi keresztény kultúra védelemre szorul Európában és a világban!

A magyarság születése egyidős a kereszténység felvételével. Helyesen fogalmazta meg Szerb Antal: „A magyar szellemi élet születése egy nap történt megkeresztelésével.” A kereszténység védelme így nem opció a számunkra, hanem lelkiis-

mereti kötelesség! Ezért a legjobb úton járunk, ha keresztény, katolikus intézményeket álmodunk meg szülőként, egyházi vezetőként, fenntartóként.

E falak között a nevelő munka középpontjában mindig az ember, a gyermek, a tanuló áll, aki egyrészt az értelme által, másrészt egy jó tanító, tanár, nevelő segítségével képes a tanulásra, fejlődésre, tökéletesedésre, azaz képes Isten képmásává válni, s ezáltal Isten országának építését segíteni. (...)

Köszönet illeti a nevelőközösséget, amely, igazgató asszony támogatásával garanciája a jó iskolává, a jó közösséggé válásnak. A leg-

nagyobb felelősség az önöké, kedves kollégák, mert a szülők kincseket bízunk Önökre évről évre. A kincsek gyarapítása, fejlesztése a legnemesebb hivatás. Az Önök nyíltszívűsége, szeretete tükröződik a gyermekek arcán.

Köszönetemet fejezem ki mindenkinek, akinek része volt a kivitelezés sikerében.

Külön szeretném megköszönni Almási Zsuzsanna igazgató asszonynak és munkatársainak a sok erőt, támogatást, amit a munkálatok során nyújtottak nekünk!

*Selmeczi Zoltán főigazgató
átadási beszédeiből*

Dicsértessék a Jézus Krisztus!

Tisztelt Intézményvezető Munkatársaim!
Tisztelt Pedagógus Kollégák!

*„Jönnek majd napok, amikor abból, amit most itt láttok, kő kövön
nem marad, mindent lerombolnak.”*

Jézus ebben az evangéliumi szakaszban a jeruzsálemi templom lerombolásáról jövődől, de valójában a végső időkről beszél, azokról az időkről, amikor hamis próféták igyekeznek megtéveszteni az emberiséget, igyekeznek lerombolni mindent, ami nem erős alapokon, nem szilárd hiten nyugszik.

Belegondoltunk már, hogy milyen időket élünk a 21. század harmadik évtizedének kezdetén? Vajon napjaink pusztító természeti katasztrófái, a világjárvány társadalmakat tizedelő hónapjai, a hitetlenség mocsarában egyre jobban elsüllyedő Európánk, nem hasonlítanak-e Jézus jövődöléseire és azok bekövetkeztére!

Nem jött-e el az idő, amikor a Megváltó születése emléknapjának a közelsége felébreszti bennünk a vágyat a Tiszta Forráshoz való visszatérésre?

De igen! A keresztény közösségek minden egyes tagjának fel kell ismernie a hamis tanítókat, nem szabad kétségbe esni a vírus okozta katasztrófa láttán, sokkal inkább ki kell tartani hitünkben, hűségesen ragaszkodni kell a krisztusi tanításhoz és meg kell őrizni az Anyaszentegyházzal való egységet!

Magam nem csüggedek a mi kis közösségeink, óvodai és iskolai nevelőtestületeink és szülői közösségeink láttán; akik mind, egyenként és egységben is hősiesen, bizakodva és imádkozva ajánlják fel nehézségeiket, szenvedéseiket hazánkért, intézményeikért, az ott nevelkedő, tanuló gyermekekért.

Hálás szívvel gondolok az intézmények vezetőire, óvónőire, tanítóira, tanáira, oktatóira, a nevelést és oktatást segítő munkatársaira, technikai alkalmazottaira, minden munkatársamra, aki bármilyen módon hozzájárul az egyházmegyei fenntartó feladatainak hatékony és eredményes megoldására. Amikor sokan bezárkóznak, elfordulnak a nehézségeket megélőktől, amikor egyre többen csak önmagukra, saját biztonságukra gondolnak akkor, amikor sokasodnak a bajok a környezetükben, akkor **Ti**, a legvégsőig kitartva álljátok a sarat, állhatatosan végzitek a munkátokat, szeretettel ölelitek magatokhoz az elesetteket. Ha már tanítani nem is lehet az iskolákban, biztonságot nyújtó odafigyeléssel vigyázzátok azoknak a gyermekeknek a napjait, akiket szüleik a család megélhetését féltve nem tudnak otthonaikban tartani.

Hálásavakat felvonultató lepedő-festés, nagy, hivalkodó szív-rajzok helyett, amelyeket talán intézményeitek falain illene elhelyeznem, engedjétek meg, hogy egyetlen, de őszinte szóval fejezzem ki érzéseimet Nektek:

KÖSZÖNÖM!

Köszönöm a hitet, köszönöm a kitartást, köszönöm az áldozatot, olykor az önfeláldozást!

Tartson meg benneteket a jó Isten ebben a szent elköteleződésben, ebben a mérhetetlen szeretetben! Adjon békét mindennapjaitokban, adja meg az örömteli várakozást a jó, a szent, az Eljövendő érkezéséig!

Áldott Adventi heteket, békés, szeretetteljes Karácsonyt kívánok!